

Monica Ritterband

Født i 1955 og uddannet journalist. Har været ansat på blandt andet Weekendavisen, (kulturreporter) TV-avisen (studievært) og Carlsberg A/S, (informationschef og underdirektør).

I 1997 kastede hun sig ud i et liv som kunstner og designer. Hun har designet for Morsø Jernstøberi, Royal Copenhagen, Georg Jensen Damask med flere.

Hun skaber mosaikker og skulpturer, fortrinsvis store stålskulpturer til det offentlige rum. Derudover skriver hun kunstanmeldelser, klummer og bøger.

Hun er tre gange kåret som årets kunstner. I 2010 modtog hun den internationale og eftertragtede designpris "Red Dot Design Award".

” Her sidder jeg på min flade, gamle røv og er vildt forundret. Uanset hvad spejlet fortæller mig om mine tiltagende rynker, lidt vel bløde mave og fregner, der sine steder mere minder om leverpletter, så er min alder omkring de 30-35 år.

MIT LIV skrives på skift af: Trine Gadeberg, performer, Elsebeth Gerner Nielsen, rektor, Designskolen Kolding, Monica Ritterband, kunstner, designer og journalist, Annamette Fuhrmann, journalist og forfatter.

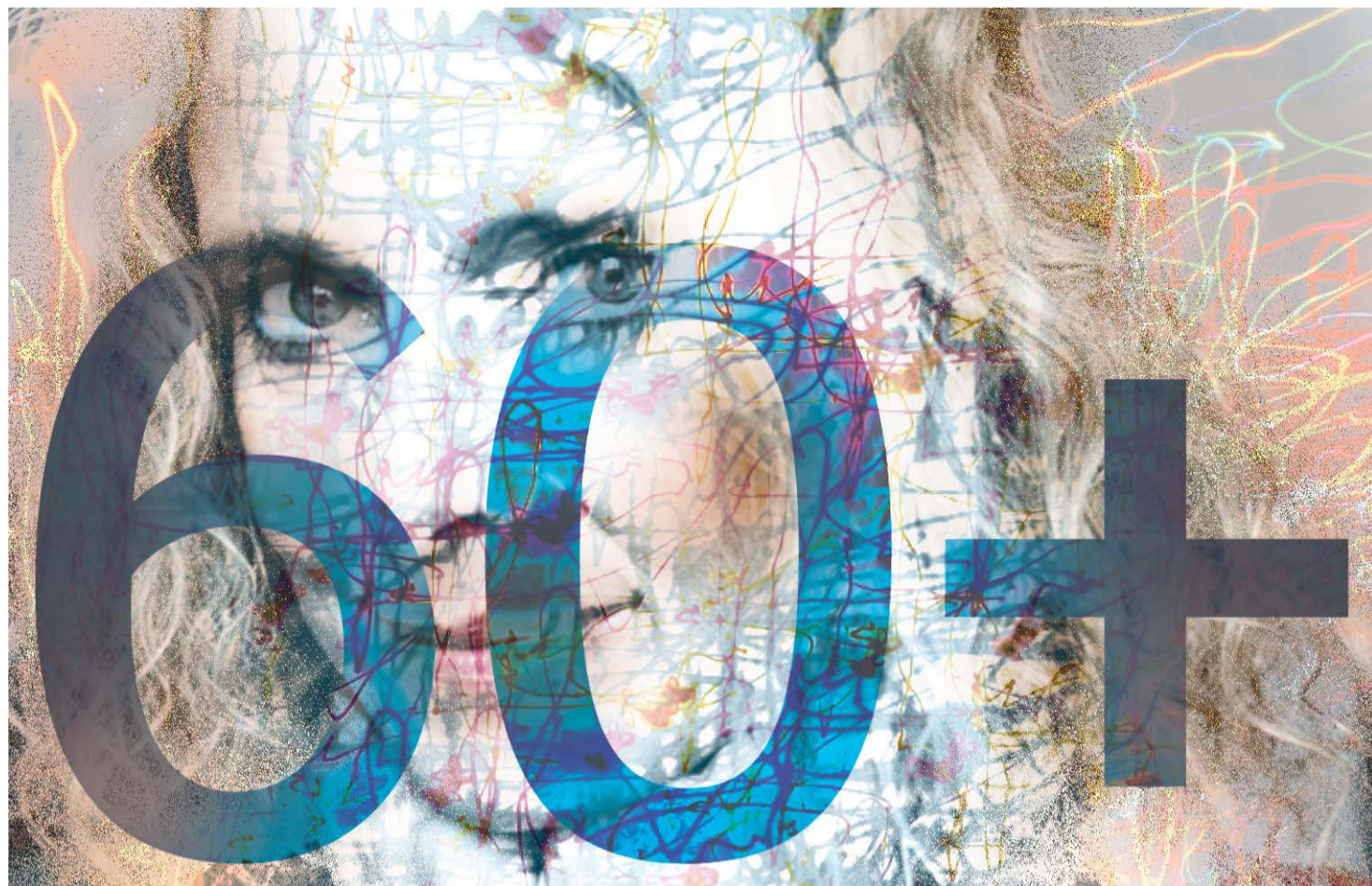

Illustration: Gert Ejton

Gammel og fremadstormende

Så kom det. Forståelsen mere end følelsen, at nu, ja, lige nu, tilhører jeg generation G.

G for Gammel.

Det har været undervejs længe, reelt set er man jo altid på vej til at blive ældre, fra man fødes, til man dør. Og det i én lang flydende bevægelse. Så alle er ældre, ældre for hver dag. Men det gælder bare ikke rigtig i den virkelige verden. For her og lige nu har jeg i hvert fald nået punktet, tiden, alderen og det tvungne medlemskab af klubben, som omtales med en, i bedste fald, bleg uengageret venlighed: samfundets ældreklasse.

Jeg er 60 plus. Bum.

Her sidder jeg på min flade, gamle røv og er vildt forundret. Uanset hvad spejlet fortæller mig om mine tiltagende rynker, lidt vel bløde mave og fregner, der sine steder mere minder om leverpletter, så er min alder omkring de 30-35 år. Det er min helt oprigtige oplevelse og fornemmelse af mig selv. Jeg har samme intense lyst på livet, til at opleve, til at betages, til at engageres. Og jeg reagerer prompte og ufortrødent på det hele. Jeg vil fortsat udvikle mig, fortsat blive bedre, og gerne den bedste, hvilket skyldes lidt ungdommeligt overmod, men næstbedst eller bare god nok er næsten også o.k. Lidt har jeg da lært.

Jeg går i fitnesscenter og hiver i vægte (ganske vist dem til den lette side), jeg er optaget af min muskelmasse og fedtmasse, og jeg tillader mig at gå i stramme, slidte jeans med leopardprint og læderjakker med kæder på. Jeg får skæve idéer til design og kunst og nye mærkelige tiltag såsom at blive mester i

at lave flødeboller. At jeg betaler prisen for nattesæder med for meget af det hele - ved at være smadret og et mosefund at se på i to dage - lad det være en mindre pris.

Når jeg lægger det hele sammen og trækker dét fra, som nu engang hiver mig mod jorden, så er alle mine batterier opladte. Jeg er gammel og fremadstormende. Og jeg afvikler intet. Jeg har hele min bagage af lyst og virkelyst med mig, men jeg er fanget i en irriterende alderslomme, mellem den, jeg er, og den, min aldersgruppe betragtes som.

I min generation er vi på vej til at blive usynlige, som om vi har fået stukket en hvid pind i munden. Af de yngre - og faktisk også af folk på vores egen alder, især dem, der sidder i positioner, hvor der skal udvikles talent, udpeges nye samarbejdspartnere, findes nye muligheder.

Man skal være excentrisk eller meget kendt eller råbe meget højt for, at man kan bevare omverdenens tro på, at man har noget at byde på.

For nogle måneder siden blev jeg medlem af et statsstøttet kunstnerværksted med mulighed for at udføre værker i glas, metaller og træ. Det er jeg stærkt glad for. Men læser man vedtægterne, bliver jeg noget provokeret. Værkstedernes mål er først og fremmest at udvikle unge talenter. Hvad med alle de ikke-unge og deres talent?

Jeg ser jævnaldrende og endnu ældre i hobetal med et talent og et output af deres talent, som man blot håber på må blive ved i ét langt uendeligt tidsrum. Og helst udvikles og forstørres. Men når man ser og læser mediernes, uddeles der konsekvent "unges

talentpris" fra alskens fonde og organisationer. Dét at være ung og fremadstormende er to ord, der er klæbet til hinanden med to-komponent lim.

Når man tænker på vores samtids store behov for alternative, kreative løsninger på en række problemer - fra miljø til integration og videre ud - er der ikke råd til at afskrive en eneste effektiv hjerne eller hånd.

For nogle uger siden var jeg til middag med nogle af mine gamle kolleger. Her måtte jeg notere mig, hvilken gigantisk vidensbank de sad på. Den ældste, meget spændstige forfatter, på 74 lo larmende, mens hun skælmस्क konstaterede: "Man er jo ikke 70 længere ..." Men det hindrede hverken hende eller de øvrige omkring bordet at komme med nye idéer og nye måder at tænke på, agere på, løse problemer på.

Jeg har læst at undersøgelser af gamle hjerner afslører, at de er særligt egnede, og endog bedre end yngres, til at løse helt nye og ukendte problemstillinger, da der i den ældre hjerne jo er lagret større mængder af viden, som hjernens synapser så kan krydse elegant imellem og samle og forbinde informationer fra. Så groft sagt: jo flere lagringer, jo bedre.

Jeg ser med jævne mellemrum ansatte blive udskiftet med yngre. Ikke fordi resultaterne er forringet, men fordi der ligger en opfattelse af, at nu skal der tænkes nyt. Det er så mager en strategi.

Så mit opråb er: Lad os alle komme til fadet, såvel de unge fremadstormere som de gamle med plusset bagi ...